

да се изчерпятъ. И калето трѣбваше да се предаде. Какво щѣше да стане тогава?

Борилъ изтрѣпваше при мисълта, че ще падне въ рѣцетѣ на тия, които тѣй дълго бѣ тормозилъ и преследвалъ. Крѣвта на Иваница, на Белота и Саца, на Сеславъ и Шишманъ, на Добромиръ и хиляди други, чакаха възвездие. Отъ нищо, обаче, той не се боеше тѣй много колкото отъ мѣстата на войводата Радулъ. Спомняше си страшния му взоръ задъ решетката на тъмницата, когато си взимаше сбогомъ съ Мария. И знаеше, че младиятъ момъкъ нѣма никога да прости вѣроломството му.

Избѣгаль отъ заточението си край Евксина, той дебиѣше сега като затаенъ звѣръ около крепостта, жаденъ за крѣвта му, за позора му.

Денемъ Борилъ насърдчаваше защитниците си, които вече съ мъжа отбиваха опититѣ на нападателитѣ: да мѣтнатъ чрезъ куки вѣжени стълби по върховетѣ на бойницитѣ и да се катерятъ бързо като котки по тѣхъ. Иоанъ щадѣше бащиния си домъ и не искаше да го руши и подпалва. Затова се мъчеше да намѣри най-слабото мѣсто, презъ което нападателитѣ да минатъ съ лична дързостъ въ крепостта.

Но за Борила ноцитѣ бѣха по-жестоки отъ днитѣ.

Защото тогава враговетѣ му бѣха безброй, несломими и неумолими. Безсънното му око виждаше да се тълпятъ наоколо хиляди лица, мрачни, пълни съ закана и умраза. Той чуваше безспиръ съсѣка на пламъцитѣ, удара на сѣкирата въ дървото за бесилкитѣ, плачътъ на близкитѣ на осѣденитѣ, стона на мъченицитѣ. Отрѣзани глави падаха въ леглото му, крѣвъ плискаше по възглавието му, костеливи прѣсти се протѣгаха треперливо къмъ него . . .

Една нощъ, задушенъ отъ морѣ, трѣпнещъ отъ опасния глухъ шумъ, който идваше отъ време на време изъ неспокойно вълнуващия се станъ на обсадницитѣ, обзетъ отъ внезапенъ, безуменъ страхъ, Борилъ извика при себе си трима отъ най-преднитѣ си люде и имъ зарѣча да приготвятъ всичко за бѣгство. Тайно отъ защитниците на ка-